

Críticateatre

Jordi Bordes

Les tres intèrprets de la producció dirigida per Joan Ollé, en una imatge promocional ■ LA SECA

‘Catanyolíssim’

Paraules d'amor

Autor i director: Joan Ollé
Intèrprets: Laura Pujolàs, Cristina Arenas, Blanca Garcia Lledó.
Diumenge, 29 de novembre (fins al 6 de desembre) a La Seca.

Si Serafí Pitarra va voler pujar a escena el català que ara es parla, o Juli Vallmitjana va fer una veritable recerca en el català gitano en tota la seva obra, ara Joan Ollé poua en el dia a dia per pescar paraules, ordenar-les en un diccionari i extreure'ls tot el suc còmic, com feien en el programa *La illa del tresor* amb Joan Barril o els *Accidents Polipoètics* tensen la morfologia per fer riota de tot el que els sona caspós i llenquen algunes invectives directes, amb dard al centre de la diana.

Ollé és un expert en fer costura de retalls quotidians i signar-ne preciosos i divertits muntatges. Va ser sonada, per exemple, la seva mirada a *A la ville de... Barcelona!* (Grec 2012). No és un riure blanc, perquè sempre hi va una dosi de verí, apuntant, com els d'Accidents Polipoètics al Poder (entenguí's monarquia, abús polític, religió castradora...). Les tres actrius (el diumenge Joan Ollé substituïa Laura Pujolàs "per una causa de força

major") s'asseuen sobre una pila de volums de l'*Enciclopèdia catalana*, o s'hi enfilen per dir la *dècima* nadalena. El text va picat però les actrius saben imprimir-hi una intencionalitat, un aire més o menys reivindicatiu o narratiu que aporta a la corrua de paraules i definicions (ben pintoresques) un ritme que trenca la monotonia de la peça si s'hagués dit, simplement, a gran velocitat.

De fet, Ollé combrega prou amb la desconfiança de Pau Vidal de mantenir la llengua massa pura, tot insinuant un *catanyol* ja impossible de fer enrere. Els barbarismes de carrer barregen des de formes de dir prefabrianes als *latiguillos* actuals, influenciat pel castellà i també per l'anglès (però en menor mesura). El viatge no porta a enlloc. Però serveix per comprovar la fragilitat de la llengua. Si és de rialla sonora quan el barbarisme (o la barbaritat semàntica, que també n'hi ha) és d'*órdago*, deixa més vulnerable l'espectador quan costa descobrir l'errada semàntica. Llavors, l'interrogant es planta inquietant en una escena que no s'espera ningú. Molt bon treball. Diverteixen mentre es veu com tots plegats es diverteixen: la comunió és directa, honesta i real.

Dona política a l'ull de l'huracà

Marc Chornet adapta 'Top girls', de Caryl Churchill, al Teatre Akadèmia

J.B.
BARCELONA

La dramaturga Caryl Churchill és una autora que indaga sovint sobre el paper de la dona en la societat contemporània. Ara, Marc Chornet ha traduït i dirigit

Top girls, una peça que, sense parlar obertament de dones i política, sí que insinua com el món professional (i el polític, també) és de mentalitat masculina. L'obra es representarà al Teatre Akadèmia fins al 6 de desembre.

Top Girls se situa a l'Anglaterra de principis dels anys vuitanta, en un moment en què les dones comencen a accedir a llocs de

poder en el món laboral. Marlene celebra el seu ascens com a directora executiva amb un particular sopar en un restaurant. Com la protagonista, totes les convidades a aquest àpat han hagut de menysprejar d'alguna manera o altra el rol clàssic que se'ls pressuposava com a dones. El fantasiós record del sopar deixa pas a la realitat quotidiana de Marlene, in-

sinuant que el seu rol implica amagar part de la seva personalitat.

El Teatre de l'Enjòlit va abordar recentment una altra obra d'aquesta autora a la Sala Beckett, *El setè cel* (2014), que en realitat l'havia escrita el 1979 i que ja comparava la realitat de l'Àfrica colonitzada del segle XIX amb la joventut més alliberada (aparentment) dels vuitanta. ■

EL PUNT AVUI+

T E L E V I S I Ó

ENTREVISTA A

ALÍCIA SÁNCHEZ CAMACHO

Presidenta del PP a Catalunya
i candidata a les eleccions generals

Avui a les
20.40 h

Segueix-la també a
www.elpuntavui.cat

